

Nhớ Nhà Châm Điều Thuốc Khói Huyền Bay Lên Mây^(*)

Người ta mà nhớ nhà / thường thì châm điều thuốc; mình làm thế cũng được, sao nhớ nhà nhiều hơn?

Nhà mình là Cổ Hương, quê mình là Cổ Quận, người ta bà ba trắng, đôi khi tím, xanh, vàng...

Điều thuốc mình hút tàn / vẫn còn vương vấn khói! Nhớ nhà không chịu nổi! Nhà ơi là nhà ơi!

Gọi nhiều lúc khản lời / cứ tưởng mình khan tiếng. Nhiều lúc sờ lên miệng / thấy buồn buồn nao nao...

Quê Hương mình chỗ nào / không bến bờ, vô tận! Mái ngói xưa đỏ lấm, nay còn đỏ nhiều không?

Hay đã xanh như đồng? Ơi đồng xanh bát ngát! Ơi những lần mưa tạt / vào song cửa chiều hôm!

Chái bếp nhà khói lam / tỏa lên như khói thuốc. Có lần mình nghe mắt / mình hình như lem lem...

Người ta mình gọi em. Nhiều lần không có giận...Rồi mình vào mưa nắng. Rồi ai cũng nắng mưa...

Rồi tất cả thành xưa...Mình, bây giờ, viễn xứ! Mình muốn đi tự tử / cho hồn mình bay xa...

Ơi mình nhớ người ta / ngậm ngùi châm điều thuốc...Nhớ nhà mà khóc được / chắc đầy thêm biển sông?

Chắc không đầy mênh mông?

Tại làm sao? Không biết!

Em ơi mai anh chết, em châm nhang mấy tuần?

Em châm nhang mấy tuần cho anh thành mấy trắng...

Trần Vấn Lệ

(*) Thơ Hồ Dzếnh, hai câu cuối bài Chiều.